

«ZATOČENO ZNANJE»
(«TAJNI ŽIVOT II»)

pjesme. «Stajergraf», 1988.

Marina Šur-Puhlovski

KRAJ LJUBAVI

Noćna kiša,
sitna,
proljetna.

gle, kako se pločnici srebrno ljeskaju,
stječući vlastiti život,
kojeg inače nemaju,

I hodač shvati s tugom:
koračam kroz nešto nestvarno.

TUĐI UMOR

Umor,
koji se u mene.
ušuljao oko podneva,

Otkud je
- pitam se -
došao?

sve stvari
odbijaju
priznati krivicu!

I tada shvaćam
da se umor
poput zaraze,
tiho išuljao
iz starosti
moje majke

KAD JE UMRO FRANZ KAFKA

Kad je umro Franz Kafka,
moja je majka
imala sedam godina.

Zbog nečeg ta mi činjenica
Izgleda tako neshvatljiva,
Da na njoj ništa ne mogu izgraditi;

samo mogu u nju zapanjeno zuriti...
s rukom na kvaki,
ako ustreba pobjeći...

«ZATOČENO ZNANJE»
(«TAJNI ŽIVOT II)

pjesme. «Stajergraf», 1988.

Marina Šur-Puhlovski

ZDJELA

Ušavši u tramvaj,
žena strgne omotač,
s netom nabavljene zdjele,
i u nju gurne glavu,
gledajući kakva je,
je li ispravna,

da bi,
nemajući van nje više nikakvih interesa,
postavši i sama zdjelom,
a pošto se od nje odvojila,
pružila promatraču
prizor očiju sasvim ispražnjenih od sadržaja.

Jer,
u zdjeli
nije bilo ničeg:
zdjela bijaše prazna.

BIT POLITIKE

Dvije starice, što ih tog predvečerja, susretoh na ulici,
s važnošću se jedna drugoj unašahu u lice –
nešto živo govoreći...

Njihova se tajna, meni, promatraču,
u taj čas učini golema,
a njih dvije najvažnije osobe na svijetu: sve je o njima ovisilo!

A da se ne radi o receptu za kolače?,
otrijeznih se,
dok su se one razdvajale,
s noge na nogu,
svaka svome domu...

I sve mi postade –
dirljivo.

LUN, KRALJ PONOĆI

Pošto se već okrenuo prema smrti,
otac se, prateći me k izlazu bolnice,
poče najednom čudno ponašati,
meškoljiti se,

«ZATOČENO ZNANJE»
(«TAJNI ŽIVOT II)

pjesme. «Stajergraf», 1988.

Marina Šur-Puhlovski

bezrazložno me zadržavati,
kao da mi nešto hoće reći – a ne usuđuje se.

Pokraj kioska s novinama najzad ga upitah što želi?
Upre prstom u roman izložen u izlogu kioska.
Ja bih ovo – reče bojažljivo.
Bijaše to krimić «Lun, kralj ponoći».
Uz troškove liječenja, skanjivao se kupiti ga...
Ali ja sam mu ga mogla pokloniti!

Tako svom ocu,
za oproštajni poklon,
kupih «Luna, kralja ponoći»....

I on sav sretan,
nesta u bolesničkoj sobi...

BRDA

Brda,
maglene,
plavosive
boje,
nizahu se
jedno za drugim
u nedogled
u tom nizanju
postajući
sve svjetlija...

Napokon
nesta razlike
između oblaka
i brda,
kao da su brda omekšala
te postala
što i oblaci:
bijela pjena dana.